

DRUHÝ DIEL SÉRIE
LADY SHERLOCK

CENA ZA PRAVDU

SHERRY THOMAS

AUTORKA BESTSELLEROV
USA TODAY

SHERRY THOMAS

CENA ZA PRAVDU

DRUHÝ DIEL SÉRIE LADY SHERLOCK

Preložila Beata Horná

SHERRY THOMAS

A Conspiracy in Belgravia

Copyright © 2017 by Sherry Thomas

All rights reserved.

Translation © 2026 by Beata Horná

Cover design by Katie Anderson

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0850-2

Kerryemu,
ktorý je
horlivý zástanca týchto kníh

Prológ

Vďakaabohu za úplne obyčajnú vraždu.

Inšpektor Treadles tie slová nevyslovil nahlas – voči zosnulému by to bolo neúčtivé. Ale celkom určite o tom premýšľal, keď spolu so seržantom MacDonaldom kráčaľ k domu, kde sa našlo telo.

Po náročných nezrovnalostiach v prípade úmrtia pána Sackvilla by bola obyčajná vražda upokojujúca a osviežujúca. Tešil sa na zhromažďovanie stôp. Tešil sa na vypočúvanie svedkov. Tešil sa, že vypracuje správu, ktorá bude slúžiť ako dôkaz pre korunu.

Tešil sa, že každú stránku prípadu zvládne sám bez toho, aby musel niekoho žiadať o pomoc.

Štvrť bola nevýrazná, ulice bez koloritu a domy, hoci v slušnom stave, pôsobili fádné. Inšpektorovi Treadlesovi sa tento prípad páčil čoraz viac, hoci hlas v hlave mu našepkával, že jediné, na čo sa hodí, sú celkom obyčajné prípady. Prípady, ktoré si vyžadujú len nudnú, mravčiu prácu.

Zachmúril sa a odohnal nepríjemné myšlienky. Tie si nechá na neskoré nočné hodiny. V tej chvíľi patrili jeho čas a myseľ záležitostiam oddelenia kriminálneho vy-

šetrovania, aby svojim nadriadeným dokázal, že aj bez Sherlocka Holmesa je schopný a výkonný muž, prínos pre každý policajný zbor v krajine.

„Miesto činu je tam vpredu,“ ozval sa seržant MacDonald.

Ulica sa ničím nelíšila od ktorejkoľvek ulice v prstenci predmestí, ktoré obklopovali Londýn: makadamová vozovka, dvoj- a trojposchodové hnedé tehlové budovy, na jednom konci novinový stánok a na druhom krčma. Na mieste činu stál policajt, vonku pred vchodovými dverami. Keď sa blížili, záclony v okolitých domoch sa hýbali.

Okolo nich prešla drožka. Keď zastala, vystúpil z nej muž.

„Veď to je...“ zvolal seržant MacDonald.

Áno, bol to on. Lord Ingram, vážený priateľ inšpektora Treadlesa – v týchto dňoch možno o trochu menej vážený, vzhľadom na jeho spojenie so „Sherlockom Holmesom“.

Lord Ingram stál vedľa drožky a pomáhal z nej vystúpiť dáme. Nie, nie dáme, ale padlej žene, ktorá nikdy neprejavila ani štipku hanby za svoju minulosť či prítomnosť.

Keď zbadali Treadlesa, vymenili si pohľady a vykročili smerom k nemu.

„Inšpektor, seržant, aké milé prekvapenie,“ pozdravil ich lord Ingram. „Problémy v týchto končinách?“

Treadles si všimol, že jeho priateľ je zdržanlivejší než zvyčajne. Všimol si napätie v jeho sánke a usúdil, že prítomnosť slečny Charlotty Holmesovej mu nie je príjemná? Bolo pochopiteľné, že ako priateľ oboch sa mohol z tohto nečakaného stretnutia cítiť v rozpakoch.

Ale Treadles sa nedokázal ubrániť žiarlivosti. Hlboko vnútri cítil, že lord Ingram by v ktorýkoľvek deň v týždni pred ním uprednostnil slečnu Holmesovú.

„Žiaľ, o policajných záležitostiach nemôžem hovoriť,“ povedal a nenávidel sa za to, že znie tak odmerane.

Z domu vyšiel vysoký muž s červenou tvárou. „Ach, inšpektor Treadles,“ zvolal. „Konečne ste tu. Telo je vnútri a nie je to pekný pohľad.“

„Nebudem vás rušiť pri práci.“ Lord Ingram sa uklonil. „Inšpektor, seržant, želim vám príjemný deň.“

Spolu so slečnou Holmesovou opäť nastúpili do drožky a odišli. Inšpektor Treadles hľadel za nimi. Nechápal, ako sa mohli dozvedieť o zločine, keď jeho samého informovali len pred necelou hodinou, ale tušil, že ich účasť na tomto prípade sa iba začína.

A vôbec sa mu to nepáčilo.

1

NEDELA
PRED ŠIESTIMI DŇAMI...

Toto je príbeh o pozoruhodnom mužovi menom Sherlock Holmes.

Nie, nie, príliš nevýrazný začiatok. Slečna Olivia Holmesová riadok prečiarkla.

Dovoľte mi vyrozprávať vám príbeh plný smútku a pomsty.

Lepšie, možno. Alebo aspoň o trochu zaujímavejšie.

Náš príbeh sa začína pred desaťročiami, vo výbuchu násilia a zrady. Dovoľte svojej mysli preniesť sa cez rozbúrené vody Atlantického oceánu na rozľahlé pláne Nového sveta, za mestá na východnom pobreží kontinentu, za farmy a usadlosti v pokojnejších vnútrozemských oblastiach. Teraz ste sa dostali až na samotnú hranicu. Krajina za ňou je drsná, prežitie neisté. Nemáte však inú možnosť, len postupovať vpred.

Livia si poklepala koncom pera po spodnej pere. Celkom slušný začiatok, pochválila sa v duchu. Prostredie bolo jasné, vety úderné. A keď si to celé prečítala nahlas – všetky dobré príbehy by sa mali čítať nahlas –, všimla si príjemnú kadenciu slabík.

Je možné, aby to dokázala? Aby napísala pútavý príbeh, inšpirovaný činmi svojej sestry Charlotty?

Deň predtým ju Charlotta uistila, že sa na tú úlohu dokonale hodí. Livia celú noc nezažmúrila oko. Keď hľadela na tmavý strop, pred očami sa jej vynárali záblesky príbehu: trávnatá, horami obklopená oáza vo vyprahnutej, nepriateľskej krajine, karavána vozov s unavenými rodinami, ktoré plné nádeje smerovali do Kalifornie, masaker, ktorí spáchali miestni mormonskí milicionári z teritoriálnej milície Utahu z obavy z perzekúcií a nenávisti voči cudzincom.

Ak by sa jej podarilo napísať tento príbeh, pokojne sa mohol objaviť v nejakej rešpektovanej a populárnej publikácii. Nebolo by úžasné počúvať z opusteného kúta spoločenského salóna, ako hostia, ktorí si ju nikdy nevšimli, s obdivom diskutujú o jej príbehu?

Livia si predstavila hlboké uspokojenie, ktoré by poctívala, hrejivý, trvalý pocit vnútornej pohody.

Odhryzla si kúsok slaniny a nahliadla do cestovnej príručky, ktorú si požičala v knižnici. Bolo absolútne nevyhnutné, aby Utah opísala správne. Nepresnosti zo strany kronikárky Sherlocka Holmesa by mohli ovplyvniť názor čitateľov na veľkého detektíva a to v žiadnom prípade nemohla dopustiť.

Problém spočíval v tom, že nedokázala vykresliť celkom presný obraz, pretože príručka ponúkala len neúplné informácie. Preto sa rozhodla, že miesto udalosti

opíše dosť neurčito. Dá dokopy jeden alebo dva odseky a potom sa zameria na postavy a dej.

Až na to, že zatiaľ netušila, o aké postavy pôjde. Obeťou bude dievča, v tom mala jasno. Ale čo s prípadným pomstiteľom, ktorý sa po desaťročiach rozhodne potrestať vinníkov? Bude to žena či muž? A kto budú tí vinníci?

Podľa pána Marka Twaina, ktorého opis masakru v Mountain Meadows jej vnukol nápad napísať príbeh o pomste, bolo neskôr obžalovaných deväť mužov, ale odsúdili len jedného z nich. Tí, ktorí unikli spravodlivosti, predstavovali dobré ciele pre pomstiteľa. Lenže osem cieľov bolo priveľa – úplne stačili dvaja alebo traja.

Znamenalo to, že by mala zmierniť rozsah masakru, aby zdôvodnila menší počet vrahov? Alebo by bolo lepšie zvýšiť počet tých, ktorí boli potrestaní? Podľa záznamov vrahovia ušetrili iba deti mladšie ako sedem rokov, ktorých sa potom ujali rodiny z okolia. Ak by bol pomstiteľ jedným z tých zachránených detí, dodalo by to príbehu celkom iný rozmer. Čo keby sa niektorému staršiemu dieťaťu, možno dospievajúcemu, podarilo ujsť?

Livia si počúchala spánky. Až teraz si uvedomila, prečo nikdy nenapísala viac ako zopár strán. Musela urobiť príliš veľa rozhodnutí. Často si priala, aby jej život nebol taký obmedzený, aby sa mohla viac rozhodovať sama. Ale keď hľadela na takmer prázdny list papiera pred sebou, uvedomila si, že v skutočnosti nie ona, ale Charlotta je tá, ktorá chce robiť vlastné rozhodnutia. Ona si priala iba to, aby jej bol svet servírovaný na podnose, nakrájaný na malé kúsky a okorenený presne podľa jej chuti.

Do salónu vošla slúžka. Livia rýchlo zavrela zápisník. Ale slúžka len položila na stôl noviny a bez slova odišla.

Livia v duchu zahrešila. Prečo je vždy taká napätá? Prečo sa nemôže správať pokojne a vznešene?

Siahla po novinách a pohľadom prešla po krátkych oznamoch na poslednej strane. Najviac sa jej páčili kódované, tajné správy medzi milencami, ktorí sa neodvážili komunikovať otvorene.

Kód, ktorý používali, zvyčajne pozostával z jednoduchej zámeny písmen, najčastejšie z posunutia abecedy o jedno písmeno. Niektoré boli trochu sofistikovanejšie. Napríklad séria správ, ktorá sa začala objavovať pred niekoľkými dňami, si vyžadovala ďalší krok, a to zmenu už nahradených písmen na čísla podľa toho, kde v abecede sa nachádzali.

Boli to dosť znepokojujúce správy. Odvrhnutý milenc sa zúfalo, ale úporne snažil získať odpoveď od nevernej lásky.

Aspoň tak si Livia správy vysvetlila. Neverila, že odosielateľ sa dočká odpovede, ale nemohla si pomôcť a každé ráno kontrolovala, či správy stále pokračujú.

Zrak jej padol na titulok so sestriným pseudonymom.

ZVLÁŠTNE ZVUKY NA PÔJDE? OBRÁŤTE SA NA SHERLOCKA HOLMESA

V júni tohto roku smrť ctihodného pána Harringtona Sackvillu upútala pozornosť istého Sherlocka Holmesa, samozvaného poradcu Metropolitnej polície. Odvtedy pán Holmes ponúka svoje služby verejnosti. A to vedie k opráv-

nenej otázke: čo presne urobil pre pánov na ulici – alebo, keď na to príde, pre dámy v salónoch?

Istý pán S... je nadšený, že pán Holmes mu pomohol rozlúštiť indície od jeho milej, týkajúce sa jej narodeninového darčeka. Dáma, pani O..., zasa tvrdí, že pán Holmes našiel jej stratený prsteň. A trojica starších sestier vyhlasuje, že im pomohol vyriešiť záhadu zvukov v podkroví, ktoré nespôsobovali duchovia komunikujúci prostredníctvom Morseovej abecedy, ale drevokazný hmyz vykonávajúci bežné denné aktivity.

Na otázku o súkromných konzultáciách pána Holmesa odpovedala istá nemenovaná úradná osoba zo Scotland Yardu takto: „To, ako Sherlock Holmes trávi voľný čas, nie je vecou Metropolitnej polície.“ A odmietla sa vyjadriť, či Scotland Yard v budúcnosti požiada pána Holmesa o pomoc, okrem poznámky, že jeho služby nie sú potrebné v žiadnom prebiehajúcom prípade.

Scvrkli sa veľké nádeje Sherlocka Holmesa po jeho vzrušujúcom príchode na scénu na nudné objasňovanie záhad v domácnostiach? Bude odteraz riešiť iba turbulentné vraždy v životnom cykle červotočov?

To ukáže len čas.

„Ach, taká hlúposť!“ zvolala Penelope Redmaynová, keď nahlas dočítala novinový článok.

„Súhlasím,“ povedala pani Watsonová, jej teta a pani domu.

Obe sa pozreli na tretiu osobu sediacu pri stole, mladú, asi dvadsaťpäťročnú ženu. Mala na sebe starorúžové šaty s volánovým golierom z naškrobenej bielej čipky, ktoré dokonale zvýrazňovali jej lesklé plavé ku-

čery, veľké modré oči a plné pery. Tri vrstvy rovnakej čipky zdobili aj manžety, ktorých spodný okraj sa obťrel o obrus, keď si s veľkým sústredením natierala kúsok masla na čerstvo upečený mafin.

Pani Watsonová už na začiatku ich známosti pochočila, že slečna Charlotta Holmesová berie jedlo skutočne vážne. Vzhľadom na jej príjemne kyprú postavu a náznak druhej brady – tvár mala krásnu, ale nikdy by nezískala obdiv za ostré črty – sa dalo predpokladať, že nemyslí na nič iné ako na jedlo.

Slečna Holmesová sa s chuťou zahryzla do mafinu a jej tvár nadobudla výraz intenzívnej slasti. Ale keď prehovorila, tón jej hlasu bol chladný a odmeraný. „Mne sa ten článok páči. Načasovanie je dokonalé – najbližšie dva týždne nebudeme mať núdzu o klientov. Úprimne povedané, autorov útok je pre naše záujmy výhodný. Domáce problémy sú základom nášho podnikania. Koľko pánov na ulici – a dám v salónoch – sa rozhodlo neobrátiť na Sherlocka Holmesa o radu len preto, lebo ho poznajú ako niekoho, kto radí Scotland Yardu v prípadoch vražd? Teraz, keď sa dozvedeli, že Holmes rád pomáha s domácimi problémami, je oveľa pravdepodobnejšie, že sa prihlásia.“

Pozrela sa na mafin, akoby uvažovala, či si naň má natrieť viac masla. Pani Watsonová si spomenula na maximálne tolerovateľnú hranicu dvojitej brady, ktorú slečna Holmesová spomínala, keď spolu prvýkrát sedeli pri stole v čajovni a ktorá bola kritériom, či sa môže najesť do sýtosti, alebo sa musí podvoliť trpkkej nutnosti obmedziť množstvo jedla.

Slečna Holmesová s očividnou ľútosťou odložila nôž na maslo. „Navyše, odhaľovanie domácich ku-

riozít si vysoko cením. Sú dobre platené a nikoho neohrozujú.“

„Svätá pravda,“ zvolala Penelope veselo.

Pani Watsonová stisla pery. „Ten sarkastický tón článku ma rozčuľuje.“

„Ešte šťastie, že autor netuší o skutočnom pohlaví Sherlocka Holmesa, teta Jo.“ Penelope poklepala po novinách. „Zjavne chce naznačiť, že riešením každodenných problémov Londýňčanov geniálny Sherlock Holmes prišiel o svoju mužnosť. Len si predstav, čo by sa stalo, keby sa dozvedel, že Sherlock Holmes je žena, ktorá sa zaoberá upokojuvaním starých vdov. Toho génia by načisto zrušil.“

Slečna Holmesová si odhryzla malý kúsok mafinu. U inej mladej dámy by sa to gesto mohlo považovať za prejav dobrej výchovy, ale pani Watsonová mala podozrenie, že slečna Holmesová sa len snaží predĺžiť si potešenie z jediného mafinu, keďže druhý si už nedopraje.

„To nám v žiadnom prípade nehrozí,“ vyhlásila. „Aj keby som stála uprostred Trafalgar Square a riešila problémy priamo na mieste, veľká časť populácie by verila, že odpovede dostávam tajne – od mužov, samozrejme.“

„Netúžite po uznaní za svoje úspechy?“ spýtala sa Penelope.

Slečna Holmesová si odhryzla ďalší kúsok mafinu. „Chcem iba využiť svoje schopnosti a byť za svoju prácu slušne odmenená.“

U niekoho, koho situácia sa v poslednom čase výrazne zhoršila, sa jej duševná rovnováha dala interpretovať ako chvályhodná zrelosť. Lenže slečna Holmesová

nikdy nebola náchylná na prudké prejavy emócií, ktoré väčšina ľudí buď považovala za samozrejmosť, alebo ich zo zvyku potlačovala.

Pani Watsonová mala občas dojem, že slečna Holmesová posudzuje situáciu, ako keď krajčírka meria zákazníčku, a potom listuje v katalógu odpovedí, ako keď krajčírka zvažuje kvalitu a farbu hodvábu a zamatú.

Nešlo ani tak o chladné uvažovanie ako o... Pani Watsonová by to prirovnala k cudzincovi, ktorý sa naučil po anglicky až v dospelosti. Vďaka vytrvalosti a množstvu praxe dosiahne dostatočnú znalosť syntaxe, gramatiky a slovnej zásoby, ale konverzácia so všetkými idiómami a zvláštnosťami používania jazyka je vždy výzva číhajúca na každého, pre koho angličtina nie je rodným jazykom.

„Slečna Holmesová,“ povedala Penelope nadšene a naklonila sa dopredu. „Keďže čoskoro budete mať množstvo nových klientov, nemohla by som vám toto leto pomáhať? Bude mi potešením uvádzať ich do salónu na Upper Baker Street a nosiť podnosy s čajom. Rozhodne nepohrdam domácimi záhadami a každodennými problémami obyčajných ľudí.“

Pani Watsonová sa zhlboka nadýchla. Kiežby sa Penelope spýtala najprv jej, kým položila otázku slečne Holmesovej. Veď činnosť Sherlocka Holmesa sa neobmedzovala len na riešenie domácich záhad a každodenných problémov obyčajných ľudí. Stačí spomenúť nedávny prípad pani Marbletonovej, ktorý sa rozhodne netýkal starých dám, zmätených zo zvukov v podkrovi.

„A, samozrejme, mojou skutočnou ambíciou je za-

hrať si rolu sestry Sherlocka Holmesa,” pokračovala Penelope. „Je pravda, že na javisku som nikdy profesionálne nevystupovala, ale teta Jo môže dosvedčiť, že som pre ňu v detskej izbe usporadúvala divadelné predstavenia a zahrála som presvedčivú Júliu a ešte presvedčivejšiu lady Macbeth.“

Slečna Holmesová sa pozrela na pani Watsonovú. „Prideľovanie úloh má na starosti pani Watsonová. Som si istá, že keď budeme na Upper Baker Street potrebovať asistentku, dá vám vedieť.“

„Ach, odhalili ste môj plán. Dúfala som, že tetiným obmedzeniam sa vyhnem.“ Penelope sa uškrnula na pani Watsonovú. „Ale teraz vidím, že mi nezostáva nič iné ako pohnúť horou. Ešte dobre, že som stavaná na herkulovské úlohy.“ Nečakala na tetinu odpoveď a vstala. „Idem sa prezliecť do vychádzkových šiat. Ak chceme stihnúť zdravotnú prechádzku, kým sa znovu rozprší, musíme sa poponáhľať.“

Slečna Holmesová si odhryzla ďalší kúsok mafinu a pani Watsonová si odpila hlt čaju. Necítila sa vo svojej koži. Dnes ráno dostala list od lorda Ingrama, v ktorom jej oznámil, že slečna Holmesová odhalila ich podvod a už vie, že na ňu nenarazila náhodou, ale že ju lord Ingram požiadal, aby pomohla mladej žene v núdzi.

Slečna Holmesová sa o tom zatiaľ nezmienila ani slovom. Nakoniec, lord Ingram s tým ani nepočítal. *Nemyslím si, že by nám niečo vyčítala – Vám určite nie, napísal. Ale cítil som, že je sklamaná. Vyhla sa katastrofe vďaka niekomu, kto ju poznal ešte pred pádom do nemilosti, a nie preto, že by bol svet výrazne vládnejším miestom, než si myslela.*

Hoci pani Watsonová nepoznala slečnu Holmesovú tak dlho ako lord Ingram, nespozorovala na nej žiadne známky hnevu či sklamaní. A to ju znepokojovalo. Slečnu Holmesovú si veľmi vážila a nechcela, aby sa jej odcudzila, hoci aj neúmyselne.

Lenže ako má otvoriť túto tému? Ako má uistiť slečnu Holmesovú, že jej náklonnosť a priateľstvo sú úprimné, a pritom nepôsobiť až príliš defenzívne?

Slečna Holmesová dojedla mafin aj všetko ostatné na tanieri. „Ak dovolíte, madam,“ povedala so zvyčajným pokojom, „idem sa tiež prezliecť a o chvíľu môžeme vyraziť na prechádzku.“

„Čítal si ten článok o Sherlockovi Holmesovi?“ spýtala sa manželka inšpektora Treadlesa, keď mu zaväzovala viazanku.

Samozrejme, že ho čítal. „Nie, asi som ho prehliadol. Čo sa v ňom písalo?“

Alice stisla pery. „V podstate nič, čo by stálo za reč. Autor sa dosť uštipačne vyjadruje o jeho klientele z radov obyčajných ľudí a ich problémy označuje za malicherné. Nemal by sa skôr tešiť, že ťažké zločiny nie sú každodennou realitou bežných ľudí?“ Potľapkala po hotovom uzle a pozrela sa mu do tváre. Jej orieškové oči mali skôr zelenú než hnedú farbu. „A tá nemenovaná úradná osoba zo Scotland Yardu, ktorá mu poskytla vyhlásenie, sa tiež nevyznamena- la. Očakávala by som, že Scotland Yard prejaví viac vďaky.“

Tou úradnou osobou, ktorá poskytla novinám stručné vyhlásenie, bol on. Samozrejme, jeho manželka

o tom nevedela, preto sa ho jej poznámka hlboko dotkla.

„Čo iné ako nič nehovoriacu frázu mohol niekto zo Scotland Yardu povedať?“

Nevyznelo to príliš defenzívne?

Zahľadela sa naňho zvedavým, zmäteným pohľadom a... Je to možné? Zachytil v ňom aj nepatrný náznak podozrenia? „Myslím, že napíšem slečne Holmesovej, aby vedela, že podľa mňa je ten článok úplný nezmysel.“

Nie, nenapíšeš jej.

Tie slová rýchlo prehltol.

Na konci nášho stretnutia som vedel, že ju už nikdy nebudem podceňovať, priznal sa svojej žene krátko po prvom stretnutí so slečnou Holmesovou. Lenže Alice nepovedal pravdu. Zamlčal jej, že žiadny Sherlock Holmes nikdy neexistoval, iba žena s brilantnou myslou.

Žena, ktorá už nemala prístup do slušnej spoločnosti.

Nechcel byť k svojej žene až taký krutý. Nechcel Alice obrať o ilúziu, že veľký detektív predvádza svoje výnimočné dedukčné schopnosti z lôžka, kde ho obľutuje kárdeľ starostlivých žien.

Chytila mu tvár do dlaní. „Deje sa niečo?“

Len pred niekoľkými týždňami sa považoval za najšťastnejšieho muža. Užíval si priazeň nadriadených, rešpekt podriadených a tešil sa z lásky najdokonalejšej ženy na svete. Nehovoriac o tom, že mal možnosť požiadať o radu Sherlocka Holmesa, čo bol obrovský prínos pre jeho kariéru.

Hoci sa Boh rozhodol neobdarovať ho deťmi, bol nesmierne vďačný za všetko, čo mal. A potom sa stalo niečo, čo jeho život obrátilo naruby. Zo Sherlocka Hol-

mesa sa vykl'ula žena s voľnými mravmi a bez výčítiek svedomia. A Alice mu prezradila, že sa túži stať riaditeľkou Cousins Manufacturing, veľkej firmy, ktorá bola celoživotným dielom jej otca.

Také niečo by mu nikdy ani vo sne nenapadlo. Alice bola inteligentná a vzdelaná, a nepochybne aj schopná a systematická. Ale ambiciózna? Ambicióznejšia než väčšina žien v jej postavení?

To, že by niekedy mohla viesť Cousins Manufacturing, samozrejme, nehrozilo. Otec jej dal jasne najavo, že s ňou vo firme nepočíta. Vedenie podniku bolo teraz v rukách jej brata.

Jej priznanie v ňom však vyvolalo šok, úzkosť a smútok. A začal si klásť otázky. *Prečo chceš niečo, čo ti nemôžem dať? Prečo túžiš po moci a úspechu, čo ženám vôbec neprináleží? Je možné, že nie si taká, za akú som ťa považoval? Nie si tá, ktorú som miloval a rešpektoval?*

„Vôbec nič sa nedeje,“ odpovedal, možno o zlomok sekundy neskôr, ako mal. „Prečo sa pýtaš?“

Pošúchala si spodnú peru, akoby premýšľala, či má niečo povedať. „Zdá sa mi, že v poslednom čase si trochu roztržitý.“

„Občas sa vraciam z práce unavený.“

Ešte chvíľu mu skúmala tvár, potom sa usmiala a pobožkala ho na líce. „Sľúb mi, že v nedeľu si doprajeme skutočný oddych.“

Nebol si istý, či mu uverila, alebo sa len rozhodla nechať to zatiaľ tak.

Prešla k toaletnému stolíku a na hlavu si nasadila sviatočný klobúk, ktorý bol architektonicky rovnako zložitý ako gotická katedrála. „Ach, skoro som zabudla. Kým si bol v kúpeľni, prišiel odkaz od Eleanor. Barna-

by sa necíti dobre. Prosí nás, aby sme nedeľnú večeru odložili na budúci týždeň.“

Barnaby Cousins, ktorý v súčasnosti viedol firmu Cousins Manufacturing, a jeho manželka Eleanor patrili medzi Treadlesových najneoblúbenejších ľudí. A bolo to vzájomné. Kým žil pán Mortimer Cousins, jeho drahý svokor, celá rodina sa každú nedeľu po bohoslužbe stretávala pri sviatočnom obede. Po jeho smrti sa spoločné nedeľné obedy konali čoraz zriedkavejšie. Spočiatku sa stretávali raz za dva týždne, potom raz za mesiac a teraz už iba raz za dva mesiace.

„Takže odteraz sa budeme stretávať raz za štvrťrok?“ poznamenal Treadles. Niežeby mu prekážalo, že ich neuvidí, ale aj tak sa cítil trochu dotknutý.

Alice si zapichla do klobúka dlhú ihlicu a pozrela sa do zrkadla. „Aj mne to napadlo. Lenže predtým, keď sa chceli vyhnúť spoločnému nedeľnému obedu, vždy sa vyhovorili na to, že zle sa cíti Eleanor. Teraz sa tejto úlohy prvýkrát zhostil Barnaby. Preto premýšľam, že je možno naozaj chorý.“

Treadles si obliekol kabát. „Dúfam, že nemáš v úmysle prehovárať ma, aby sme ho išli navštíviť.“

„Nie, ale možno k nim večer na chvíľu zájdem.“ Znova sa na neho usmiala. „A ty si môžeš vyložiť nohy a užívať voľný deň, inšpektor.“

Charlotta Holmesová stála pred oknom vo svojej izbe a kochala sa pohľadom na zeleň v Regent's Parku oproti. Nad jazerom, ktoré bolo sotva viditeľné za alejou urastených stromov obťažkaných dažďom a lístím, sa vznášala jemná hmla.

Dážď v zime mala rada, ale rovnako si užívala aj letné spršky – teda za predpokladu, že mala strechu nad hlavou a nehrozilo jej, že o tú strechu príde.

Bolo zvláštne uvedomiť si, že býva v najluxusnejšom mestskom dome, v akom kedy žila.

Jej otec sir Henry Holmes, baronet, kedysi vlastnil dom v Londýne. Predal ho však dávno pred Charlottinou prvou spoločenskou sezónou. Jej matka lady Holmesová každý rok jeho stratu oplakávala. Veď o čo lepšie by bolo prísť do vlastného domu než do prenajatého!

Domy, ktoré si prenajímali na spoločenskú sezónu, sa nachádzali v exkluzívnejších štvrtiach mesta ako dom pani Watsonovej, preto boli drahšie, ale nikdy neboli dostatočne veľké pre potreby lady Holmesovej. Pozvať na večeru viac ako šesťnásť hostí neprichádzalo do úvahy a o usporiadaní poriadneho plesu mohla len snívať. Ak chceli urobiť miesto na tancovanie, museli zo salóna vyniesť všetok nábytok a potom sa už iba modlili, aby páry, ktoré sa odvážili tancovať valčík, nenarazili do ďalších hostí.

Tie domy nikdy neponúkali krásne výhľady a neboli vybavené modernými rozvodmi vody ani kúpeľňami. A už vôbec nie elektrinou, s ktorou sa Charlotta stále celkom nespriatelila. Navyše, jej rodičia nikdy nezamestnávali takú vynikajúcu kuchárku ako madame Gascoigne a ani takého schopného komorníka, ako bol pán Mears. A nikdy nemala izbu sama pre seba.

Charlottu zrazu opantal sklúčujúci pocit, že toľké šťastie si ani nezaslúži – alebo že sa oň aspoň sama nepričinila. Nevedela sa zmieriť s tým, že zaň vďačí lordovi Ingramovi, ktorého nepožiadala o pomoc ani

v tých najzúfalejších chvíľach, pretože mu nechcela byť zaviazaná.

Lenže teraz mu bola zaviazaná, a to navždy.

Počas prechádzky sa slečna Penelope Redmaynová s neochvejnou veselosťou usilovala zlomiť odpor pani Watsonovej, ktorá však zostala neoblomná. Charlotta si v tej veci zachovala úplnú neutralitu.

Po prechádzke obe dámy zašli do kostola, kde si pani Watsonová užívala oddych od neutíchajúcich prosieb slečny Redmaynovej. Charlotta s nimi nešla. V kostole nebola, odkedy ušla z domu. Bohu by pravdepodobne neprekážalo, keby vstúpila do jeho chrámu. Veď Ježiš sa dobrovoľne stýkal so ženami s ešte horšou povestou, lenže jeho nasledovníci už takí veľkorysí neboli.

Okrem toho mala dohodnuté stretnutie, o ktorom sa pani Watsonovej nezmienila. S dáždnikom v ruke zamierila na Upper Baker Street číslo 18. Dom patrila pani Watsonovej a zvyčajne ho prenajímala. Ale nedávno sa z neho stal domov fiktívneho Sherlocka Holmesa, ktorého postihla záhadná choroba, v dôsledku ktorej bol pripútaný na lôžko a s okolitým svetom nemohol komunikovať bežným spôsobom, len prostredníctvom svojej sestry. Až po rozhovore s ňou sa klienti dočkali jeho úžasných a občas aj hrozivých postrehov.

Úlohu sestry zvyčajne hrala Charlotta, ale z času na čas sa jej ujala aj pani Watsonová.

Okolo kozuba v priestrannom salóne domu na Upper Baker Street 18 bolo rozmiestnených niekoľko pohodlných kresiel. Vzduchom sa šírila vôňa whisky a tabaku, dostatočná na to, aby naznačovala mužskú prítomnosť, ale nie natoľko silná, aby mal človek dojem, že je v krč-

me. Prítomná bola aj vôňa gáfru a ľanového oleja na dôkaz toho, že sa tam nachádza osoba zotavujúca sa z choroby. A nad všetkým sa vznášala vôňa kvetov z kytice čerstvých ruží, ktorá vždy stála na sedadle oblúkového okna.

Presne o jedenástej zazvonil zvonček. Lord Bancroft, rovnako ako jeho brat, bol mimoriadne dochvilný, čo bola jedna z mála vlastností, ktorú mali spoločnú.

„Vyzeráte výborne, slečna Holmesová,“ povedal trochu prekvapeným tónom, keď sa usadil v kresle, ktoré mu ponúkla.

Vďaka Charlottinmu načasovaniu začala voda na liehovom variči vriieť hneď po jeho príchode. Vodu nalia-la do čajníka a ponorila do nej dve lyžičky cejlónskych čajových listov vysokej kvality.

„Vďaka, pane.“

Istým spôsobom bol pravým opakom svojho brata. Zatiaľ čo z lorda Ingrama vyžarovala fyzická príťažlivosť, lord Bancroft nemal žiadnu charizmu. Ale v každom prípade bol nezabudnuteľný. Panovala všeobecná zhoda, že z tých, ktorí mali tú smolu, že na spoločenských podujatiach sedeli vedľa neho, sa na konci večera stal iba tieň ich bývalého ja.

Jeho „fádnosť“ spočívala v absolútnom nedostatku srdečnosti, bezohľadnom sledovaní vlastných cieľov a intenzívnom uplatňovaní skepticizmu. Livii raz robil spoločníka počas večere. Celé hodiny bola nútená odpovedať na jeho otázky, od prakticky neexistujúceho vzdelania dievčat Holmesových až po všetky detaily parlamentných volieb v ich vidieckom volebnom obvode po neúspešnom pokuse ich otca kandidovať do parlamentu.

Lord Bancroft od nej požadoval, aby uvádzala všetky zdroje faktov a zdôvodnila každý názor, zatiaľ čo on hral rolu diablovho advokáta a pýtal sa jej, prečo neverí v presný opak toho, v čo verí.

Chúďa Livia, ktorá už aj bez toho trpela nedostatkom sebavedomia, prišla domov celá uplakaná. Vyvolal v nej presvedčenie, že je najhlúpejším a najnevzdelanejším tvorom na svete.

Jeho správanie v spoločnosti však nepramenilo zo zlomyseľnosti, ale z povinnosti, ako ju chápal on. Podľa neho by mal človek pri stole udržiavať konverzáciu, a presne to aj robil. Mal však málo záujmov a takmer žiadne koníčky a informovať ľudí o tom, čo sa mohli dozvedieť z kníh a novín, sa mu videlo pod jeho úroveň. Nehovoriac o tom, že obyčajným debutantkám nemohol rozprávať o práci tajného agenta, ktorú vykonával v mene koruny.

A tak kládol otázky každému, s kým sa stretol, mužom aj ženám. Charlotta počula, ako sa páni po stretnutí s ním hrozne rozčuľovali, pretože ich vypočúval, ako hospodári so svojím majetkom, s kým sa priatelia a koľko koní vlastní. Po rozhovore s ním mali rovnaký pocit neschopnosti ako Livia.

Na rozdiel od ostatných však Charlotta s lordom Bancroftom vychádzala dobre. Vždy vedela uviesť zdroj faktov a na svojich názoroch obzvlášť nelipla – veď názory sa zo svojej podstaty mohli meniť. Keďže nemala túžbu zapáčiť sa a ani potrebu zapôsobiť na svoje okolie, jednoducho odpovedala na jeho otázky, a keď mu otázky došli, bola šťastná, že sa konečne môže v pokoji najesť.

A presne to robila aj teraz. Kým sa lord Bancroft roz-

hliadal po salóne, pochutnávala si na vynikajúcej bábovke.

„Príjemné prostredie,“ ozval sa po chvíli. „A aj ten koláč vyzerá lákavo.“

„Vďaka.“

Všimla si, že mnoho ľudí, najmä žien, reaguje na kompliment tak, že začne vysvetľovať, čo urobili alebo neurobili, aby si ho zaslúžili. Ale v prípade lorda Bancrofta boli jednoduché, stručné odpovede tým správnym spôsobom, ako postupovať, ak človek nebol pripravený dokazovať pôvod kresiel predkladaním čestných vyhlásení od dávno zosnulých tesárov a čalúnikov alebo priznať, že sú to len lacné repliky vyrobené v Leedse.

Hoci v tomto prípade ju takmer pokúšalo povedať niečo o bábovke, ktorá si vyslúžila jeho pochvalu. Dotkla sa čajníka, aby skontrolovala teplotu čaju vo vnútri. „Chceli ste sa so Sherlockom Holmesom o niečom poradiť, vaše lordstvo?“

„To som napísal v liste? Nie, prišiel som za vami, slečna Holmesová.“

Večer predtým, keď jej lord Ingram odovzdával odkaz od svojho brata, napoly žartom povedal: *Vždy som sa bál, že tento deň raz nastane – že Bancroft podľahne čaru vašej mysle.*

Na rozdiel od neho Charlotta nebola až taká optimistická. Lord Bancroft bol zvyknutý riešiť svoje problémy sám. Mal oveľa viac zdrojov než inšpektor Treadles. A s najväčšou pravdepodobnosťou len zriedkakedy považoval ženy za užitočné na niečo iné ako na plnenie ich biologických funkcií.

Jeho tón, tá zvláštna zmes vtieravosti a váhania, ešte

viac posilnil jej podozrenie, ale iba si zložila ruky v lone. „Ach, skutočne?“

„Keď ste ušli z domu, všetci sme sa o vás báli,“ pokračoval. „A veľmi ma teší, že ste sa opäť postavili na nohy.“

Keď mu nalievala šálku čaju, uprene na ňu hľadel. „Pijete ho čierny, ak sa dobre pamätám.“

„Presne tak.“

Do svojej šálky si pridala cukor a smotanu, pričom naňho hľadela s obvyklým nedostatkom výrazu tváre, čo ľudia zvyčajne mylne interpretovali ako nežný výraz sladkej nádeje.

Odpil si malý hlt. „Ale, samozrejme, situácia je stále veľmi neistá.“

Mlčky si pomiešala čaj.

„Ash spomínal, že ste navštívili dom pri Portman Square.“

Ash bolo familiárne meno lorda Ingrama, vyhradené pre dôverných priateľov. Nedávno, keď dom na Upper Baker Street číslo 18 zažil sériu vlámaní, s inšpektorom Treadlesom sa stretli práve v tom dome.

„Áno, bola som tam.“

„A tiež mi prezradil, že na vás urobil dobrý dojem.“

Dom sa pýšil najextravagantnejším interiérom, aký kedy videla – kombináciou farbosleposti a prehnanej výstrednosti. Keby vyhodil tucet oranžových a modrých vankúšov, možno by sa jej aj páčil.

„Na zariadení bolo čo obdivovať.“

„Kedysi som dúfal, že v ňom budeme bývať spolu ako manželia.“

Teraz to príde. Navrhne jej, aby sa tam našťahovala ako jeho milenka.

„A stále v to dúfam,“ dodal.

Jej ruka so šálkou sa zastavila uprostred cesty k pe-
rám. Počula dobre? „Ako iste viete, už nespĺňam pod-
mienky na manželstvo, vaše lordstvo.“

„Áno, je pravda, že z vyššej spoločnosti vás vylúčili,
ale keďže ste právne spôsobilá, cirkev nemá dôvod po-
važovať vás za neoprávnenú na uzatvorenie manžel-
stva.“

Manželstvo? Charlottu nebolo ľahké vyviešť z miery,
ale lordovi Bancroftovi sa to takmer podarilo. „Ste veľmi
láskavý, ale nie som vhodnou nevestou. Pre nikoho.“

„Pre mňa áno. Vďaka vám ma už nikdy nikam ne-
pozvú. Budem nesmierne šťastný, keď už nikdy nebu-
dem musieť viesť spoločenskú konverzáciu. Myslím si,
že to cítime rovnako. Navyše, som veľmi zaneprázdne-
ný muž a veľa času trávim mimo domova, čo určite nie
je niečo, čo väčšina žien od manžela očakáva, ale pre
vás by to bezpochyby bolo lákadlo navyše.“

Bol to inteligentný a čestný muž, napriek všetkým je-
ho nedostatkom.

„Nie som bohatý, ale bez problémov sa dokážem
o vás postarať. Sobášom so mnou si reputáciu celkom
nenapravíte, ale aspoň vás vaša rodina opäť prijme.
A to určite niečo znamená.“

Neverila, že by mala byť vďačná za žiadosti o ruku –
veď muži sa nezaväzovali len tak pre nič za nič, z dob-
roty srdca. Napriek tomu tento konkrétny zväzok na
krátky okamih zvažovala, skôr zo sentimentálnych než
z racionálnych dôvodov.

S miernym pokrútením hlavy sa vrátila do reality.
„Vašu ponuku si nesmierne vážim, vaše lordstvo. Pred-
pokladám však, že budete žiadať, aby som sa vzdala

priateľstva s pani Watsonovou aj praxe v úlohe Sherlocka Holmesa.“

„Prerušiť styky s pani Watsonovou nebude potrebné. Bola priateľkou nášho otca. Ash má s ňou veľmi dobrý vzťah a dokonca aj ja som sa s ňou občas stretával. Pôsobí na mňa ako rozumná žena a nepredpokladám, že by zneužívala vaše postavenie vo vlastný prospech. Nevidím dôvod, prečo by ste sa s ňou nemohli stretávať aj v budúcnosti, teda za predpokladu, že sa to bude diať diskrétno. A čo sa týka vašej praxe v role Sherlocka Holmesa, chápem, že pani Watsonová do nej dosť investovala. Ak máte pocit, že sa jej nevrátili počiatočné výdavky, v rámci našej predmanželskej zmluvy ju ochotne odškodním.“

Inými slovami, na prácu ako konzultačný detektív Sherlock Holmes by musela zabudnúť.

„Z celého srdca vám ďakujem za ponuku, vaše lordstvo, ale...“

Zdvihol prst, aby jej zabránil dokončiť vetu. „A vzhľadom na to, že duševná námaha vám prináša potešenie, veľmi rád vám poskytnem potrebný tréning.“ Otvoril kožený obal na spisy, ktorý si so sebou priniesol, vybral z neho tenkú zložku a položil ju pred ňu. „Toto je len malá ukážka prípadov, ktoré sa dostanú na môj stôl. Pokojne si ich preštudujte.“

S tými slovami vstal a odišiel.